

Az élet hamarosan egy kisleányval ajándékozta meg a szerelmeseket, így Emil az első házasságából született, csaknem felnőtt korú két gyermeke mellé kapott egy kicsit is.

Találkozásaink ismét megritkultak, így csak remélhettük, hogy Kormi házának kéményeiből továbbra is vígan száll az ég felé a füst.

Bizonyára ez történt, mert egyszer csak megjelent a mi füstkormányzónk, csikótűzhelyünk nyitott sütőjének ajtajára könyökölt, kezében az elmaradhatatlan pezsgőspohár, s a világgal és önmagával elégedett emberként nézett a fényképezőgép lenszójába — negyedik stáció.

Akkoriban már a nagyfia is vele dolgozott. Megtanította neki Emil a kályhaépítés minden fogását.

Otthon a kicsi, vele a nagy, ennél többet talán nem is kívánhatott volna mesterünk.

Az ötödik stáció képét évek múlva véletlenül pillantottam meg valahol. Ahogy ránéztem, rögtön tudtam, hogy az a bizonyos füst leszállt és fojtogatóan szétterült.

A képen Kormi és négy éves forma kisleány áll, mindketten kéményseprő ruhában. Az apa elnéz a gyermek feje fölött, tekintete üres, arcán reménytelenség.

Miféle ördögök bucskázhattak alá a kéményből, hogy újra befeketítsék Emil életét?

Hogy kilábaltsz pokluktól, azt a hatodik stáció képe mutatja meg, melyen egy rózsaszín ruhás angyalka (mosolygó pici lány) viházza a munkálkodó füstkormányzót.

Akkor már tudtam, hogy Kormi mester számára akármit rajzolhat a sors keze ezután is a hamuba, ő bizton rakja, egyre rakja a meleget öntő kályhákat...

OLÁH ANDRÁS

halmazat

*mindenedet nekem adtad
s velük a kételyt is: hogy megszelídülhet-e
bárki a csendes imától miközben az Úr asztalánál
némelyek cinkelt lapokkal játszanak
— mert akik egyszer elfogadták most már elvárják
hogy helyettük más szenvedjen a kereszten:
így halmozódik hegre hegre
én mégis ott térdelek a fiatal lelkek csukott ablakai előtt
pedig már nem elégségesek a tőled örökölt szavak*

visszafelé

*az út visszafelé hosszabbnak bizonyult:
türelmetlenné lettek a szavak*

*a szorongás megmérgezett mindent
mint földet a lehulló diólevelek*

*a nyárnak vége:
maradék paraszát fölitta
a szürke ég*

*kipányvázott hajók
imbolyognak a vízen*

*a mólón gubbasztok
mozdulatlanul mint egy táska
amit a csomagmegőrzőben felejtettek*

*nem voltál elég nekem
— látod: már múlt időben beszélek —
úgy hagyom a szavakat magam mögött
mint az aprót a kocsmaasztalon*

*kövekhez
csapdossa arcát a víz*

*lehunyom a szemem:
a szégyenlős homályból jó lenne
visszaszerezni az eltékozolt időt*

de lemoshatatlan a szenny

*a csöndet két csavargó
szutykos hangja töri meg*

*ők a beilleszkedéssel vannak elfoglalva
én pedig arra gondolok: mi lesz
ha egyszer minket is kihúz majd
listájáról az Isten*